

ارتباط حداکثر اکسیژن مصرفی با ترکیب بدن و توزیع چربی زیرپوستی در مردان با و بدون سندرم متابولیک شهر تهران

محمدرضا صادقیان شاهی¹، حمیدرضا ملکی نژاد²، اردشیر ظفری³، مسعود حسن پور⁴، الهام یاسینی⁵
1. استادیار، گروه تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی، دانشگاه یزد، یزد، ایران (*نویسنده مسئول).

2. کارشناس ارشد، گروه فیزیولوژی ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه شهید باهنر، کرمان، ایران.

3. استادیار، گروه فیزیولوژی ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تفت، یزد، ایران.

4. دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه فیزیولوژی ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

5. کارشناسی ارشد، گروه فیزیولوژی ورزشی، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تفت، یزد، ایران.

* Email: (rsadeghian@yazd.ac.ir)

نوع ارائه مقاله: پوستر

چکیده

زمینه و هدف: سندرم متابولیک یا سندرم مقاوم به انسولین، سندرمی است پیچیده که توسط پنج ناهنجاری عمده شناسایی می‌شود. از این رو هدف از تحقیق حاضر ارتباط حداکثر اکسیژن مصرفی با ترکیب بدن و توزیع چربی زیرپوستی در مردان با و بدون سندرم متابولیک شهر تهران می‌باشد.

روش کار: پژوهش حاضر از نوع پژوهش‌های توصیفی - تحلیلی و کاربردی می‌باشد. جامعه آماری، شامل مردان 40 تا 80 ساله مراجعه کننده به کلینیک بیماری‌های غدد و سندرم متابولیک بود. با توجه به فرم رضایت‌نامه و شرکت داوطلبانه 45 نفر به عنوان نمونه آماری گزینش شدند که پرسشنامه سلامت و ریسک بیماری و پرسشنامه میزان فعالیت بدنی را تکمیل نمودند. اندازه‌گیری‌های سن، وزن، قد و متغیرهای پژوهش شامل درصد چربی بدن و ضخامت چین پوستی در نواحی دوسر بازو، سه سر بازو، تحت کتفی و فوق خاصره‌ای و میزان حداکثر اکسیژن مصرفی به صورت ناشتا و در ساعات 7 الی 8 صبح در محل آزمایشگاه فیزیولوژی ورزش انجام شد. میانگین متغیرهای پژوهش در بین دو گروه با استفاده از آزمون T مستقل مقایسه شد. چگونگی ارتباط بین متغیرها با استفاده از ضریب همبستگی پیرسون و در سطح معنی‌داری $P < 0/05$ تعیین شد.

یافته‌ها: نتایج نشان داد که ضریب همبستگی متغیر درصد چربی بدن، چین پوستی دو سر بازویی، چین پوستی سه سر بازویی، چین پوستی تحت کتفی و چین پوستی فوق خاصره‌ای با میزان حداکثر اکسیژن مصرفی در مردان با سندرم متابولیک معنی‌دار نبود ولی در مردان بدون سندرم متابولیک معنی‌دار بود.

نتیجه‌گیری: از یافته‌های پژوهش مبنی بر تفاوت ارتباط ترکیب بدن و توزیع چربی زیر پوستی با میزان حداکثر اکسیژن مصرفی در مردان با و بدون سندرم متابولیک نتیجه می‌گیریم اجرای فعالیت بدنی و تمرینات ورزشی می‌تواند در درمان غیردارویی سندرم متابولیک نقش بارز داشته باشد. **کلیدواژه‌ها:** سندرم متابولیک، حداکثر اکسیژن مصرفی، ترکیب بدن، چربی زیرپوستی